

AF 3

ศึกเหลี่ยมบงกชลับนิรันดร์

อาร์ทิมิส ฟาวล์

โอเวน โคลเฟอร์ : เขียน

พลอย ใจนัส : แปล, กัลจิตา : คำนิยม

คำนำสำนักพิมพ์

อาร์ทิมิสได้พ่อแม่กลับคืนมาแล้ว ครอบครัวของเขาเกือบจะ
สมบูรณ์แบบ แต่ก่อนจะต้องสละบัลลังก์อาณาจักรอัจฉริยะและกลับไปใช้ชีวิตเหมือนเด็กวัยรุ่นอายุสิบสามปีทั่วๆ ไป วายร้ายตัวน้อยของเราก็ขอตึงทวนด้วยงานใหญ่...ซึ่งเลยเถิด พาให้เกิดเรื่องเคืองคร้อนทั้งมนุษย์และแฟรี่

ครั้งนี้อาร์ทิมิสถึงคราวลำบาก ต้องขอความช่วยเหลือจากทั้งแฟรี่และมนุษย์เพื่อกู้วิกฤตนี้ให้ได้ ก่อนความเชื่อใจของเหล่าแฟรี่ต่อเขา (ที่มีน้อยแสนน้อยอยู่แล้ว) จะพังทลาย และความลับของโลกใต้ดินจะถูกเปิดโปง!

สถาพรแฟนตาซีถือเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้นำเสนอวรรณกรรมแปลที่ครองใจผู้อ่านมาแล้วทั่วโลก และยังได้รับการบอกต่อจากรุ่นสู่รุ่น นั่นคือชุด **อาร์ทิมิส ฟาวล์** สู่ผู้อ่านชาวไทยอีกครั้ง

นอกจากชุดนี้ เราก็ได้คัดสรรหนังสือแปลสนุกๆ และแปลกใหม่จากนักเขียนหลายสัญชาติมาให้ผู้อ่านได้ลิ้มลองในโอกาสต่อไป

Sataporn Fantasy
สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ติดตามความเคลื่อนไหวของ Sataporn Fantasy
ได้ที่เพจ www.facebook.com/SatapornFantasy

คำนำผู้แปล

การผจญภัยของอาร์ทิมิส ฟาวล์ หรือหนุ่มน้อยอาร์ตี้ มาถึงเล่ม 3 แล้ว ผู้แปลรู้สึกได้ถึงความตื่นเต้นและความสนุกที่เพิ่มขึ้นทุกก้าวที่ได้ร่วมเดินทางไปกับอาร์ตี้ เป็นการทำงานที่ไม่เหมือนการทำงานเลยสักนิด บางครั้งแปลไปก็หัวเราะไป ขำไปและกรี๊ดไป จากตอนแรกที่ทั้งรักทั้งหมั่นไส้อาร์ตี้ ตอนนี้ความหมั่นไส้น้อยลง แต่เริ่มเข้าใจและรักมากขึ้น เชื่อว่าหลายคนเมื่อวางหนังสือเล่มนี้แล้วจะต้องรู้สึกเหมือนผู้แปลอย่างแน่นอน

เรื่องราวของอาร์ทิมิส ฟาวล์ กับรหัสลับนิรันดร์ เป็นวีรกรรมครั้งสำคัญของอาร์ตี้ที่อยากกลับตัวเป็นคนดี แต่ขอทำธุรกิจสีเทาส่งท้ายอีกสักครั้ง เขานำเทคโนโลยีของแฟรี่แห่งโลกใต้ดินมาดัดแปลงเป็นซูเปอร์คอมพิวเตอร์จิ๋วเพื่อใช้ต่อรอกำไรจากนักธุรกิจคนดังชาวอเมริกันผู้มีชื่อเสียงฉาวโฉ่แถมยังฉลาดเจ้าเล่ห์ไม่น้อย ความวุ่นวายเกิดขึ้นเมื่อเหตุการณ์พลิกผันทำให้ซูเปอร์คอมพิวเตอร์ตกอยู่ในมือคนร้าย จนอาจคุกคามความปลอดภัยของอารยธรรมแฟรี่และมนุษย์ จึงถึงเวลาที่อาร์ตี้ต้องร่วมมือกับเพื่อนๆ ชาวแฟรี่เพื่อกอบกู้สถานการณ์อีกครั้ง

ตัวละครเก่าคุ้นเคยกลับมาสร้างสีสันความสนุกสนาน ไม่ว่าจะเป็นผู้กองฮอลลี ซอร์ค ผู้บังคับการรู้ต โฟลี มัลซ์ บัคเลอร์ และอื่นๆ อีกมากมาย ในสถานการณ์ตื่นเต้นเร้าใจแบบนั่งไม่ติด ไม่ว่าจะเป็นการจารกรรมไฮเทค แผนปลุกคนตายด้วยเวทมนตร์ วิทยาการแซ่แข็งศพ ภัยคุกคามจากมาเฟียซิกาโก การบุกห้องทดลองลับใต้ระดับน้ำทะเล และแผนเจาะระบบรักษาความปลอดภัยที่ไม่เหมือนใครในโลก

สิ่งที่เป็นจุดเด่นน่าประทับใจอีกอย่างของหนังสือเล่มนี้คือ พัฒนาการของตัวละคร โดยเฉพาะอาร์ตี้ที่ค่อยๆ เปลี่ยนไปอย่างช้าๆ จากเล่ม 1 มาถึงตอนจบของเล่ม 3 ถ้าอยากรู้ว่าอาร์ตี้เปลี่ยนไปอย่างไร พลิกหน้าถัดไปอ่านกันเลยดีกว่าค่ะ

พลอย โจนส์

คำนิยม

ภาชิตจีนบทหนึ่งกล่าวไว้ว่า "คนไม่ผิด ผิดที่มีหยกติดตัว"

ความหมายของภาชิตนี้ก็คือ การที่เรามีของมีค่าติดตัว แม้เรา
จะไม่ได้ทำความผิดอะไร ก็อาจได้รับอันตรายได้ กล่าวภาชิตนี้ช่าง
เหมาะกับอาร์ทิมิส ฟาวล์เหลือเกิน แต่ปัญหาคือ เด็กหนุ่มอัจฉริยะ
คนนี้ได้มีแค่ของดีติดตัว แต่เขายังจงใจทำให้คนอื่นรู้ด้วยว่าเขา
มีมันอยู่ แน่นนอน...นิสัยแบบนี้ไม่เกินความคาดหมายของแฟนคลับ
เด็กหนุ่มคนนี้ใช้ไหมคะ

หลังจากการผจญภัยทั้งสองเล่มของเด็กหนุ่มช็อกกิ้งโลก
ผ่านพ้นไป อาร์ทิมิสก็ทุ่มเทเวลาให้แก่การดูแลครอบครัวและ
วางแผนอาชญากรรมครั้งใหม่ของเขา แต่น่าเสียดายที่แผนการสร้าง
ความร่ำรวยให้ตระกูลครั้งนี้ผิดแผนไปจากที่เขาคาดการณ์ไว้ และ
เพราะการผิดแผนนี้เองที่ทำให้เขาต้องจ่ายราคาค่าขอความช่วยเหลือ
จากเหล่าแฟร์เป็นมูลค่าที่ประเมินมิได้

ในเล่มนี้ โอเวน โคลเฟอร์ ได้แสดงความกล้าลึกในการเล่า
เรื่องราวของเขาได้อย่างหมดจด เขาได้นำเวทมนตร์มาผสมกับฉาก
แอ็กชันที่เต็มไปด้วยการชิงไหวชิงพริบอันเฉียบคม และจบท้าย
ด้วยการเหยาะอารมณ์ขันในสไตล์เจ้าพ่อตลกร้ายของเขา จนทำให้
ใครก็ตามที่อ่านนิยายเล่มนี้ไม่อาจจะสายตาได้

วิกฤตการณ์ครั้งใหม่ การเติบโตอีกขั้นของเด็กชายที่ทำให้เราประหลาดใจกับแง่มุมที่หลากหลายของเขา ก็ลอคคิคไม่ได้ว่า ในสถานการณ์แบบนี้ เขาจะเอาตัวรอดได้อย่างไร ที่สำคัญกว่านั้น ในสมองอันล้ำลึกของเขายังมีแผนการใดแอบซ่อนอยู่นอกเหนือจากการเอาตัวรอดหรือเปล่านะ

"เชื่อใจฉันเถอะนะ ฉันเป็นอัจฉริยะนะ" ไม่บอกพวกเราก็รู้ว่า เขาเป็นเช่นนั้น และก็ลเชื่อว่า ทุกคนที่อ่านจนถึงบรรทัดสุดท้าย ต้องคิดเหมือนลว่า มีอัจฉริยะบุคคลอีกคนหนึ่งที่อยู่เหนือกว่าอาร์ทิมิส ฟาวล์ ก็ลเตือนไว้ก่อนนะคะ เมื่อหน้าสุดท้ายถูกพลิกผ่าน นั่นหมายความว่า ช่วงเวลาแห่งการรอดคอยอันแสนทรมานของแฟนคลับได้เริ่มต้นขึ้นอีกครั้งแล้ว!

ขอให้อ่านให้สนุกนะคะ

กัลฐิกา

ไม่เคยมีเจ้าแห่งอาชญากรรมคนไหนได้รับคำชมมากมายขนาดนี้

"ส่วนผสมโคโคโนใจของอารมณ์ขัน แอ็กชั่น และความฉลาดล้ำ"

หนังสือพิมพ์ *Sunday Times*

"อ่านแล้วติดหนึบเหมือนแม่เหล็กไฟฟ้าจนถึงคำสุดท้าย"

หนังสือพิมพ์ *Independent*

"สิ่งที่เด็กทุกคนน่าจะอยากได้เป็นของขวัญวันคริสต์มาส"

หนังสือพิมพ์ *Guardian*

"*Eternity Code* กำลังจะครองโลก"

หนังสือพิมพ์ *FunDay Times*

"อัดแน่นด้วยแอ็กชั่น อาวุธ คนกระเจอมอคค
และคำคมเสບๆ กันๆ"

หนังสือพิมพ์ *Evening Standard*

"แอ็กชันแบบฮอลลีวู้ด กลุ่มคนร่ำรวยน่าขน และแผนการแยบยล"

หนังสือพิมพ์ *Sunday Herald*

"เปี่ยมด้วยปริศนา อารมณ์ขัน

และเขาวนปัญญาคมคายอันเป็นเอกลักษณ์

Eternity Code จะไม่ทำให้กองทัพแฟนของอาร์ทิสติดหวัง"

หนังสือพิมพ์ *Evening Standard*

"โอเวน โคลเฟอร์ เป็นนักเขียนที่เล่าเรื่องเร็วและน่าตื่นเต้น

จนลูกรัย 11 ปีของผมอ่านจบในวันเดียว

จากนั้นก็ให้เพื่อนเวียนกันอ่านทั้งห้อง

ภายในสองสัปดาห์เขาได้ขนมหวานถึง 34 ห่อ

จากการให้เพื่อนที่รอไม่ไหวยืมอ่านหนังสือ

ที่ผมได้มาก่อนวันวางขายจากสำนักพิมพ์"

หนังสือพิมพ์ *Daily Mail*

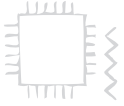
แต่

ครอบครัวพาวเวอร์

ทั้งตามกฎหมายและนอกกฎหมาย

อาร์ทิมิส ฟาวล์ เป็นเด็กอัจฉริยะจากไอร์แลนด์ผู้ทุ่มเท
มันสมองปราดเปรื่องให้แก่การทำเรื่องนอกกฎหมาย เมื่อ
อาร์ทิมิสค้นพบว่ามีชุมชนแฟรียู่ใต้ดิน เขาก็เห็นโอกาสทอง
มีเผ่าพันธุ์ใหม่เอี่ยมไว้หาประโยชน์ด้วยแผนการเหนือล้ำของเขา
แต่อาร์ทิมิสยังไม่รู้จักแฟรดีพอ และสิ่งที่เขาไม่รู้ก็อาจเล่นงาน
เขาได้...

សារប័ណ្ណ

บทนำ 15

ภาค 1 จุใจม

บทที่ 1 คิวบ์ 19

บทที่ 2 ปิดเมือง 40

บทที่ 3 บนน้ำแข็ง 55

บทที่ 4 อยู่ในสายเลือด 114

บทที่ 5 คนเหล็กกับลิง 125

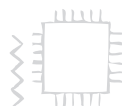
บทที่ 6 ภัยคุกคามคอมพิวเตอร์ 144

บทที่ 7 แผนแบบยล 166

ภาค 2 โตกลับ

บทที่ 8 เชื้อสนิหใจ	181
บทที่ 9 ตัวช่วยลึกลับ	216
บทที่ 10 ปัญหาวาด้วยนิ้วโป้ง	262
บทที่ 11 ชายล่องหน	309
บทที่ 12 ลบความทรงจำ	321
บทส่งท้าย	342

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

ข้อความจากบันทึกส่วนตัวของอาร์กิบิส ฟาวล์
ดิสก์ 2 เข้ารหัส

ในช่วงสองปีที่ผ่านมา อาณาจักรธุรกิจของฉันเจริญรุ่งเรือง
โดยไม่มีพ่อแม่มาคอยยุ่ง ฉันขายพีระมิดให้นักธุรกิจชาวตะวันตก
ปลอมแปลงบันทึกที่สาบสูญของเลโอนาร์โด ดา วินชี และพราก
ทองคำล้ำค่าจำนวนมากจากแฟรี่ แค่อิสระภาพในการวางแผนใกล้หมด
ลงแล้ว ขณะเขียนอยู่นี้ พ่อนอนอยู่บนเตียงในโรงพยาบาลที่เฮลซิงกิ
เพื่อพักฟื้นหลังถูกมาเฟียรัสเซียจับไปขังนานสองปี พ่อยังคงไม่ได้สติ
หลังเผชิญเหตุการณ์ดังกล่าว แต่จะฟื้นในไม่ช้าและกลับมาควบคุม
การเงินของตระกูลฟาวล์อีกหน

เมื่อทั้งพ่อและแม่อยู่ในคุก হাসันฟาวล์ ย่อมเป็นไปไม่ได้ที่
ฉันจะทำเรื่องผิดกฎหมายโดยไม่ถูกจับได้ ถ้าเป็นก่อนหน้านี้คงไม่มี

ปัญหา เพราะพ่อเป็นอาชญากรตัวเอ็กว่าฉันเสียอีก แต่แม่ตั้งใจ
แน่วแน่ว่าคนตระกูลฟาวล์จะต้องกลับตัวกลับใจทำแต่เรื่องถูกกฎหมาย
เท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ยังมีเวลาสำหรับงานทั้งหมด บางอย่างที่ไม่
ไม่น่าจะเห็นด้วย พวกแฟร็กก็ยังไม่ค่อยชอบใจนัก ดังนั้นฉันจะไม่บอก
ให้พวกนั้นรู้

ກາດ 1

ຈູໂຈມ

บทที่ 1
คิวกบ

ร้านอองฟัน ไนต์บริดจ์ ลอนดอน

อาร์ทิมิส พาร์ลเกือบพอใจ ที่จะได้ออกจาก
โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยเฮลซิงกิในวันใดวันหนึ่ง
ตัวเขาเองก็กำลังจะได้กินอาหารกลางวันมื้ออร่อย
ตอนบ่ายที่ร้านอาหารทะเลองฟันในลอนดอน อีก

ทั้งผู้ที่เขาติดต่อธุรกิจด้วยก็ใกล้จะมาถึงแล้ว ทุกอย่างเป็นไปตามแผน

บัตเลอร์ ผู้คุ้มกันของอาร์ทิมิสไม่ผ่อนคลายนัก แต่จะว่าไป บัตเลอร์ก็ไม่เคยผ่อนคลายมาอยู่แล้ว เขาคงไม่ได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งในคนอันตรายที่สุดในโลกหากไม่ระมัดระวังตัวตลอดเวลา ชายชาวยูเรเซียนร่างยักษ์สอศคล้ายสาวยาคาไปตามโต๊ะต่างๆ ในร้านอาหารย่านไนต์บริคส์แห่งนี้ คอยตรวจสอบอุปกรณ์รักษาความปลอดภัยที่พกมาตามปกติ และหาเส้นทางหนีหากจำเป็น

"ใส่หูฟังหรือยังครับ" เขาถามเจ้านาย

อาร์ทิสถอนใจยาว "ใส่แล้ว บัคเลอร์ แต่ฉันไม่คิดว่าเราจะตกอยู่ในอันตรายอะไรเลย นี่เป็นการพบปะทางธุรกิจแบบถูกกฎหมายตอนกลางวันแสกๆ นะ ให้ตายสิ!"

แท้จริงแล้วหุฟฟิงที่ว่าคือฟองน้ำกรองเสียง แยกส่วนมาจากหมวกเกราะแพรี่ของตำรวจแห่งโลกใต้ดิน บัคเลอร์ได้หมวกเกราะนี้มาพร้อมชุดทรัพย์สินเทคโนโลยีแพรี่เมื่อปีก่อน ตอนหนึ่งในแผนของอาร์ทิสทำให้เขาต้องต่อกรกับทีมปราบปรามของแพรี่ ฟองน้ำนี้เพาะในห้องทดลองของเลปและมีเยื่อหุ้มเล็กๆ แบบมีรูพรุนซึ่งจะปิดผนึกโดยอค์โนมัตเมื่อระดับเสียงสูงเกินมาตรฐานความปลอดภัย

"ก็อาจใช้ครับ อาร์ทิส แต่นักฆ่ามักเล่นงานตอนคุณนึกไม่ถึง"

"ก็อาจใช่" อาร์ทิสตอบพลางอ่านเมนูอาหารเรียกน้ำย่อย "แต่ใครเล่าจะมีแรงจูงใจให้อยากฆ่าเรา"

บัคเลอร์ถลึงตาอย่างคุณใส่หนึ่งในผู้มารับประทานอาหารที่มีอยู่ประมาณครึ่งโหล เมื่อเธอกำลังคิดวางแผนจะทำอะไร หญิงผู้นั้นต้องอายุแปดสิบปีเป็นอย่างน้อย

"พวกเขาอาจไม่ได้จ้างเล่นงาน เรา นะครับ อย่าลืมนะ จอน สไปโร่เป็นคนมีอำนาจ เขาทำให้บริษัทหลายแห่งต้องปิดกิจการ เราอาจโดนลูกหลงได้"

อาร์ทิสพยักหน้า บัคเลอร์คิดถูกเช่นเคย นี่คือนิสัยที่ทั้งสองยังรอดชีวิตมาจนถึงทุกวันนี้ จอน สไปโร่ ชาวอเมริกันที่อาร์ทิสนัดพบวันนี้ เป็นคนประเภทที่ดึงดูดกระสุนปืนของนักฆ่า เขาเป็นมหาเศรษฐีด้านไอทีผู้ประสบความสำเร็จ มีอคติไม่โปร่งใสและเกี่ยวข้อง

กับแก๊งอันธพาลผิวดกกฎหมาย มีข่าวลือว่า ฟิชชั่นชิปส์ บริษัทของเขา
พุ่งทะยานเป็นอันดับหนึ่งเพราะงานวิจัยที่ขโมยมา แน่نونว่าไม่มี
หลักฐานพิสูจน์ แต่ก็ใช่ว่าอัยการชิคาโกไม่พยายามหา หลายครั้งแล้ว
ด้วย

พนักงานเสิร์ฟหญิงเดินเตร่มาหาพลางส่งยิ้มกว้างให้ทั้งสอง

"สวัสดีหนุ่มน้อย อยากดูเมนูสำหรับเด็กไหมจ๊ะ"

ซีพอร์เต้นตุบๆ ที่ขมับของอาร์ทิมิส

"ไม่ครับ มาคั่วมัซเซล ผมไม่อยากจะ *เมนูสำหรับเด็ก* ผมมั่นใจ
ว่าตัว *เมนูสำหรับเด็ก* เองต้องรสชาติดีกว่าอาหารที่อยู่ในนั้นแน่ ผม
อยากสั่งอาหารแบบอะลาการ์ท หรือร้านคุณไม่เสิร์ฟปลาให้ผู้เยาว์
ครับ"

รอยยิ้มที่กว้างจนเห็นฟันกรามหดยาไปสองซี่ คำพูดคำจาของ
อาร์ทิมิสมีอิทธิพลเช่นนั้นต่อคนส่วนใหญ่

บัคเลอร์กลอกตา อาร์ทิมิสยังสงสัยอีกหรือว่าใครอยากฆ่าเขา
คงต้องเริ่มจากพนักงานเสิร์ฟและช่างคัคลือส่วนใหญ่ในยุโรปเป็น
อันดับแรก

"เสิร์ฟค่ะ" พนักงานผู้โชคร้ายพูดตะกุกตะกัก "เชิญสั่งได้เลย
ค่ะ"

"ผมต้องการสั่งเนื้อปลาฉลามปนกับเนื้อปลาคาบเอาไปนาบ
กระทะให้สุก เคียงด้วยผักกับมันฝรั่งอ่อน"

"เครื่องคี่อะไรคะ"

"น้ำแร่ธรรมชาติ จากไอริชถ้ามี ไม่ใส่น้ำแข็งนะครับ เพราะ

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าน้ำแข็งของคุณทำจากน้ำประปา แบบนั้นจะคิมน้ำแร่ไปทำไมกัน"

พนักงานเสิร์ฟหญิงรีบเข้าไปในครัว โล่งอกที่หนีพ้นจากเด็กหน้าซิดโค๊ะหก เธอเคยดูภาพยนตร์เกี่ยวกับแวมไพร์ ผิดยุคเลื้อคมีสายคา สะกดจิต แบบนั้นไม่มีผิด บางทีเด็กนั้นอาจพูดเหมือนผู้ใหญ่ เพราะความจริงอายุห้าร้อยปีแล้ว

อาร์ทิสยิ้มอย่างคาดหวังกับอาหาร ไม่รับรู้ถึงความปั่นป่วนที่ก่อไว้

"ทำตัวแบบนี้คุณต้องโด่งดังในงานเต้นรำของโรงเรียนแน่" บัคเลอร์ออกความเห็น

"ว่าไงนะ"

"เด็กสาวที่น่าสงสารคนนั้นเกือบร้องไห้อยู่แล้ว คุณน่าจะทำตัวดีบ้างเป็นครั้งคราวนะครับ"

อาร์ทิสประหลาดใจ บัคเลอร์แทบไม่เคยออกความเห็นเรื่องส่วนตัว

"ฉันนึกภาพตัวเองในงานเต้นรำไม่ออกเลย บัคเลอร์"

"การเต้นรำไม่ใช่ประเด็นครับ การสื่อสารต่างหาก"

"การสื่อสารรึ" นายน้อยฟาวล์ทำเสียงเยาะ "ฉันไม่คิดว่ามีวัยรุ่นคนไหนในโลกนี้รู้คำศัพท์มากเท่าฉันนะ"

บัคเลอร์กำลังจะชี้ถึงความแตกต่างระหว่างการพูดกับการสื่อสารเมื่อประตูร้านอาหารเปิด ชายร่างเล็กผิวคล้ำก้าวเข้ามา มีชายร่างยักษ์เดินตามติด จอน สไปโรกับผู้คุ้มกันนั่นเอง

บลันค์เข้ามายืนหลังจอห์น สไปโร่

"บัตเลอร์ หนึ่งใน พวก บัทเลอร์" เขาพูดด้วยน้ำเสียงเนิบแบบ
คนนิวซีแลนด์ "ได้ยินว่าพวกนายเก่งสุด นั่นคือสิ่งที่ฉันรู้มา หวังว่าคง
ไม่ต้องพิสูจน์"

สไปโร่หัวเราะะ ฟังเหมือนเสียงจิ้งหรีดร้อง

"อาร์โน ไม่เอาล่ะ นี่เพื่อนกันทั้งนั้น วันนี้ไม่มีอันตรายอะไร
หรอก"

บัตเลอร์ไม่แน่ใจนัก สัญชาตญาณทหารของเขา กำลังส่ง
สัญญาณดังอื้ออึงเหมือนรังค่ออยู่พื้นฐานกะโหลก มีอันตรายที่นี่

"เอาล่ะเพื่อน มาคุยเรื่องงานกันดีกว่า" สไปโร่พูดพลางจ้อง
อาร์ทิสด้วยดวงตาสีเข้มที่อยู่ชิดกันมาก "ฉันน่าจะปลอดภัยมาตลอด
ทางขณะข้ามแอตแลนติก เธอมีอะไรมาให้ฉันบ้างล่ะ"

อาร์ทิสขมวดคิ้ว เขานึกว่าจะคุยธุรกิจกันหลังมีเอากลางวัน

"คุณไม่อยากดูเมนูหน่อยหรือครับ"

"ไม่ละ เคี้ยวฉันไม่ค่อยกินอะไรแล้ว ยาเมื่อกับของเหลวเป็น
ส่วนใหญ่ ปัญหาเล่าไฉน่ะ"

"ก็ได้" อาร์ทิสวางกระเป๋าสารอะลูมิเนียมลงบนโต๊ะ "งั้น
ก็คุยเรื่องงานกันเลย"

เขาเปิดกระเป๋าสานให้เห็นลูกบาศก์สีแดงขนาดเท่าเครื่องเล่น
มินิซิสก์วางอยู่ในโฟมสีฟ้า

สไปโร่ทำความสะอาดแว่นตาค้วยปลายเนกไท

"สิ่งนี้คืออะไร เจ้าหนู"

อาร์ทิมิสวางกล่องวาร์บนั่นลงบนโต๊ะ

"อนาคตครับ มิสเตอร์สไปโร อนาคตที่มาถึงก่อนกำหนด"

จอห์น สไปโรโน้มตัวมามองให้ชัดขึ้น

"ดูเหมือนที่ทับกระดาษในสายตาล่ะ"

อาร์โน บลันซ์หัวเราะคิกคัก สายตาดูถูกบัคเลอร์

"ถ้าอย่างนั้นก็ต้องสาธิต" อาร์ทิมิสพูดกลางหีบกล่องโลหะ
ขึ้นมา เขาคดปุ่มแล้วอุปกรณ์ก็เริ่มทำงาน ด้านหนึ่งเลื่อนเปิดให้เห็น
ลำโพงกับหน้าจอ

"น่ารักดี" สไปโรพึมพำ "ฉันบินมาสามพันไมล์เพื่อทีวีจู้จี้
เหรอ"

อาร์ทิมิสพยักหน้า "ทีวีจู้จี้" แต้ยังเป็นคอมพิวเตอร์แบบควบคุม
ด้วยเสียง โทรศัพทมือถือ และเครื่องมือวิเคราะห์ด้วย กล่องจู้จี้อ่าน
ข้อมูลได้ทุกอย่างจากทุกแพลตฟอร์ม ไม่ว่าจะเป็นเครื่องไฟฟ้าหรือ
สิ่งมีชีวิต มันเล่นวิดีโอ เลเซอร์คิสก์ คีวีดี เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต รับส่ง
อีเมล เจาะข้อมูลจากคอมพิวเตอร์ได้ทุกเครื่อง แกรมยังสแกนหน้าอก
ของคุณเพื่อตรวจสอบว่าหัวใจของคุณเต้นเร็วแค่ไหนได้ด้วย แบตเตอรี่
ใช้ได้สองปี และแน่นอนว่าเป็นเทคโนโลยีไร้สายอย่างแท้จริง"

อาร์ทิมิสหยุคไปครู่หนึ่งเพื่อให้ข้อมูลซึมซาบสู่สมองสไปโร

ดวงตาของสไปโรดูโตมากหลังเลนส์แว่น

"เธอหมายความว่ากล่องนี้..."

"จะทำให้เทคโนโลยีอื่นทั้งหมดกลายเป็นของล้าสมัย โรงงาน
คอมพิวเตอร์ของคุณจะไร้ค่าทันที"

ชายชาวอเมริกันสุดห่วยใจลึกหลายครั้ง

"แต่เป็นไปได้...เป็นไปได้ยังไง"

อาร์ทิสพลิกกล้อง เซ็นเซอร์อินฟราเรดเต้นเบาๆ อยู่ด้านล่าง

"นี่คือความลับ เซ็นเซอร์ออมนิ มันจะอ่านค่าทุกอย่างตามคำสั่ง ถ้าเราตั้งค่าแหล่งข้อมูลนั้นๆ ไว้ มันก็ล้วงข้อมูลจากดาวเทียมที่คุณเลือกได้"

สไปโร่สายนี้วไปมา "แต่ทำแบบนั้นผิดกฎหมายไม่ใช่หรอ"

"ไม่เลยครับ" อาร์ทิสพูดยิ้มๆ "ไม่มีกฎหมายห้ามทำอะไรแบบนั้น และจะไม่มีไปอีกสองปีเป็นอย่างน้อยหลังจากมันออกสู่ตลาด คิคคูสิครับว่าใช้เวลานานแค่ไหนกว่าจะปิดเนปสเตอร์ได้"

ชายชาวอเมริกันชนหน้ากับฝ่ามือ มันมากเกินไปแล้ว

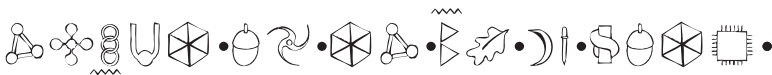
"ฉันไม่เข้าใจ ของนี้ล้ำหน้าทุกสิ่งทุกอย่างที่เรามิไปหลายปีไม่ใช่สิ *หลายสิบปี* เธอเป็นแค่เด็กอายุสิบสามปีเท่านั้น เธอทำได้ยังไง"

อาร์ทิสติดอยู่ครู่หนึ่ง เขาจะพูดยังไงดี บอกว่าเมื่อสิบหกเดือนก่อนบัคเลอร์เล่นงานหน่วยกู้คืนของกรมตำรวจแห่งโลกใต้ดิน แล้วยึดเทคโนโลยีของพวกนั้นมาได้ จากนั้นเขาก็แยกชิ้นส่วนเอามาสร้างกล่องมหัศจรรย์นี้ขึ้นรี ไม่น่าจะได้

"คงบอกได้แค่ว่า ผมเป็นเด็กฉลาดมากครับ มิสเตอร์สไปโร่"

ดวงตาของสไปโร่หรี่ลง "บางทีอาจไม่ฉลาดเท่าที่เธออยากให้เราเชื่อ ฉันต้องการให้สถิติการใช้งาน"

"ยุติธรรมดี" อาร์ทิสพยักหน้า "คุณมีโทรศัพท์มือถือใช้ไหม"

ครับ"

"ยอมมียอยู่แล้ว" สไปโรวางโทรศัพท์มือถือบนโต๊ะ มันคือรุ่น
ล่าสุดของพีชชั่นชิปส์

"เป็นรุ่นนิรภัยใช่ไหมครับ"

สไปโรพยักหน้าอย่างหยิ่งๆ "เข้ารหัสห้าร้อยบิต คีที่สูงสุดในระดับ
เดียวกัน เธอไม่มีทางเจาะเข้าไปล้วงข้อมูลของพีชชั่น 400 ได้โดยไม่มี
รหัสผ่าน"

"เราจะได้รู้กัน"

อาร์ทิมิสหันเซ็นเซอร์ไปที่มือถือ หน้าจอแสดงภาพกลไกการ
ทำงานของโทรศัพท์ทันที

"ควาน์โหลคหรือไม่" เสียงหุ่นยนต์ถามมาจากลำโพง

"ยืนยัน"

งานเสร็จภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งวินาที "ควาน์โหลคเสร็จสิ้น"
กล่องบอก น้ำเสียงกระหึ่มอยู่บ้าง

สไปโรตกใจ "ไม่มีทาง ระบบนั้นมูลค่ายี่สิบล้านดอลลาร์เชียวนะ"

"ไร้ค่า" อาร์ทิมิสบอก พลังให้เขาดูหน้าจอ "คุณอยากโทร.
กลับบ้านไหมครับ หรือบางทีอาจย้ายเงินทุนไปแหล่งอื่นก็ยังได้ คุณ
ไม่ควรเก็บหมายเลขบัญชีธนาคารไว้ในซิมการ์ดนะครับ"

ชายชาวอเมริกันคิดอยู่นาน

"มันคือลูกเล่น" เขาประกาศในที่สุด "เธอต้องรู้เรื่องโทรศัพท์
ของฉันอยู่ก่อนแล้ว แล้วเธอก็หาทางเจาะระบบมันได้ล่วงหน้า แม้ฉัน

ว่าออกจะตรงตัวไปหน่อย แต่ก็เหมาะสม มันคือคิวบ์หรือลูกบาศก์
ที่เห็นทุกอย่าง"

สไปโรคว้าม้วนวิดีโอ "ตรวจสอบซิ" เขาส่งฟลางโยนเทปให้
อาร์โน บลันค์

ผู้คุ้มกันหัวทองเปิดโทรทัศน์ที่บาร์แล้วใส่ม้วนวิดีโอเข้าช่อง
ละครเรื่อง *โคโรเนชันสตรีค* ปรากฏบนหน้าจอ เหมือนกันทุกอย่าง
แต่คุณภาพไม่ดีเท่า

"เชื่อหรือยังครับ" อาร์ทิมิสถาม

ชายชาวอเมริกันเล่นกับหนึ่งในสรว้อยข้อมือหลายเส้น

"เกือบแล้ว บททดสอบสุดท้าย ฉันมีความรู้สึกว่ารัฐบาลกำลัง
เฝ้าติดตามฉันอยู่ เธอตรวจสอบได้ไหม"

อาร์ทิมิสคิอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็พูดกับกล่องสีแดงอีกครั้ง

"คิวบ์ พบสัญญาณสังเกตการณ์ใดๆ ที่ส่งมายังสถานที่แห่งนี้
หรือไม่"

เครื่องทำงานส่งเสียงหึ่งเบาๆ อยู่ครู่หนึ่ง

"มีลำแสงอินฟราเรดเข้มขึ้นอยู่ห่างไปทางทิศตะวันตกแปดสิบล
กิโลเมตร ส่งมาจากดาวเทียมสหรัฐฯ รหัส ST1132P จดทะเบียน
ในนามสำนักข่าวกรองกลาง สัญญาณจะมาถึงตรงนี้ภายในเวลา
ประมาณแปดนาทีก่อน ยังมีเครื่องมือของเลปอีกมากเชื่อมโยงอยู่กับ..."

อาร์ทิมิสกดปุ่มปิดเสียงก่อนคิวบ์จะพูดต่อ ส่วนประกอบ
เทคโนโลยีแพร่ของคอมพิวเตอร์เครื่องนี้ยอมจับสัญญาณเทคโนโลยี
ของโลกใต้ดินได้อยู่แล้ว เขาต้องแก้ไขจุดนี้ หากตกอยู่ในมือคนผิด

ข้อมูลดังกล่าวอาจเป็นอันตรายต่อความปลอดภัยของแฟรี่

"ทำไมล่ะ เจ้าหนู กล่องนั้นยังผูกไม่จบเลย เลบก็อะไร"

อาร์ทิสชักไหล่ "เงินไม่มา งานก็ไม่เดิน อย่างที่พวกคุณ
คนอเมริกันพวกกันไล่ละครับ ตัวอย่างเคียวก็เพียงพอแล้ว ซีไอเอเชียว
นะครับ"

"ซีไอเอ" สไปโรกระซิบ "พวกนั้นสงสัยว่าฉันแอบขายความลับ
ทางทหาร ถึงกับให้หนึ่งในดาวเทียมออกนอกวงโคจรมาติดตามฉัน
โดยเฉพาะ"

"หรือบางทีอาจเป็นผม" อาร์ทิสตั้งข้อสังเกต

"เป็นไปได้" สไปโรเห็นด้วย "เธอคุณอันตรายขึ้นทุกวินาที"

อาร์โน ปลิ้นคิ้วเหวอะเบาๆ อย่างดูถูก

บัคเลอร์ไม่สนใจ ต้องมีอย่างน้อยหนึ่งคนที่ทำตัวสมกับเป็น
มืออาชีพ

สไปโรหักนิ้ว นี่เป็นพฤติกรรมที่อาร์ทิสสร้างเคย

"เรามีเวลาแปดนาทีก่อนหน้านั้นมาลงรายละเอียดกันเลยดีกว่า
เจ้าหนู กล่องนี้ราคาเท่าไร"

อาร์ทิสไม่สนใจฟัง เขาเสียสมาธิเพราะข้อมูลเกี่ยวกับเลบที่
คิวบ์เกือบเปิดเผยออกไป เขาประมาทเลินเล่อจนเกือบเปิดโปงเพื่อน
ใต้ดินให้คนประเภทที่พร้อมดักดวงผลประโยชน์ใส่ตัว

"ขอโทษครับ คุณว่าอะไรนะครับ"

"ฉันถามว่ากล่องนี้ราคาเท่าไร"

"ประการแรก มันคือคิวบ์ครับ" อาร์ทิสพูดแก้ "ประการ

แต่สไปโรไม่สังเกตด้วยซ้ำ เขามัวยุ่งกับการคำนวณ บิดสร้อย
ข้อมือเหมือนลูกประคำสำหรับสวดภาวนา

"เท่าไร" เขาถามในที่สุด

"ทองคำ หนึ่งเมตริกตัน" ทายาทอาณาจักรฟาร์ลตอบ

"เยอะนะ"

อาร์ทิสยกไหล่ "ผมชอบทอง มันรักษามูลค่าได้ดี ถึงอย่างไร
ก็เป็นแค่เศษเงินเมื่อเทียบกับสิ่งที่ข้อตกลงนี้จะช่วยให้คุณรักษาไว้ได้"

สไปโรคิดตาม อาร์โน บลันด์ผู้ยืนอยู่ด้านหลังยังคงจ้องบัตรเลอร์
ไม่วางตา ผู้คุ้มกันของฟาร์ลกะพริบตาตามสบาย หากเกิดการเผชิญ
หน้ากัน ลูกตาที่แห้งจะทำให้เสียเปรียบ การแข่งจ้องคามิไว้สำหรับ
มือสมัครเล่นเท่านั้น

"สมมุติว่าฉันไม่ชอบเงื่อนໄໝของเธอล่ะ" จอน สไปโรโพล
"สมมุติว่าฉันคัดสินใจเอาของเล่นเล็กๆ นี่ไปตอนนี้เลยล่ะ"

หน้าอกของอาร์โน บลันด์พองขึ้นอีกหนึ่งเซนติเมตร

"ต่อให้คุณเอาคิวบ์ไป" อาร์ทิสพูดยิ้มๆ "มันก็คงไม่มี
ประโยชน์มากนักสำหรับคุณ เทคโนโลยีนี้สูงเกินกว่าทุกอย่างที่วิศวกร
ของคุณเคยเห็นมา"

สไปโรยิ้มบางๆ อย่างไม่อารมณ์ขัน "โอ้! ฉันแน่ใจว่าพวกเขา
จะหาทางได้ ต่อให้ต้องใช้เวลาสักสองปีก็เถอะ มันไม่สำคัญสำหรับ
เธอหรอก โดยเฉพาะในสถานที่ซึ่งเธอกำลังจะไปเยือน"

"ถ้าผมต้อง ไปที่ไหน ความลับของคิวบ์ก็จะตามไปด้วย การ
ทำงานทุกอย่างถูกเข้ารหัสไว้ด้วยรูปแบบเสียงของผม มันเป็นรหัส

ที่ฉลาดไม่น้อยเลย"

บัตเลอร์ย่อเข่าเล็กน้อย พร้อมคิดตัว

"ฉันพนันได้ว่าเราจะถอยครัสกันได้อันนี้ ฉันมีทีมงานมือฉมังมารวมตัวกันอยู่ที่ฟิชชั่นชิปส์"

"ขออภัยที่ผมไม่ประทับใจกับ 'ทีมงานมือฉมัง' ของคุณ" อาร์-ทิมิสพูค "เท่าที่ผ่านมาคุณยังล้าหลังโพนดิกซ์อยู่ตั้งหลายปี"

สไปโรผูกคอกขึ้นยืน เขาไม่ชอบได้ยินชื่อนี้ โพนดิกซ์เป็นบริษัทสื่อสารเพียงหนึ่งเดียวที่ราคาหุ้นสูงกว่าฟิชชั่นชิปส์

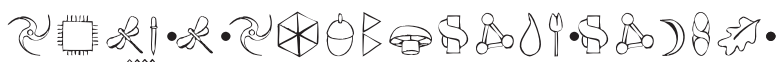
"โอเค ไอ้หนู เธอสนุกมาพอแล้ว ตอนนี้ถึงตาฉันบ้าง ฉันต้องไปแล้ว ก่อนสัญญาณควาเทียมจะมาถึงตรงนี้ แต่ฉันจะทิ้งมิสเตอร์บลันด์ไว้ที่นี่" เขาตอบไล่ผู้คุมกันเบาๆ "รู้แน่ๆว่าต้องทำอะไร"

บลันด์พยักหน้า เขารู้ เขารอคอยสิ่งนี้อยู่

เป็นครั้งแรกตั้งแต่การเจรจาเริ่มต้นที่อาร์ทิมิสลืมเรื่องอาหารกลางวันและมีสมาธิเต็มที่กับสถานการณ์ตรงหน้า เรื่องนี้ไม่เป็นไปตามแผน

"มิสเตอร์สไปโรครับ คุณคงไม่ได้พูดจริงใช่ไหม เราอยู่ในสถานที่สาธารณะนะครับ แวดล้อมด้วยพลเรือน คนของคุณไม่มีทางสู้กับบัตเลอร์ได้เลย หากคุณยืนยันจะคุกคามผมอย่างไรเหตุผลเช่นนี้ผมก็จำเป็นต้องถอนข้อเสนอมและจะปล่อยชีวิตรับออกสู่ตลาดทันที"

สไปโรวางฝ่ามือลงบนโต๊ะ "ฟังนะ ไอ้หนู" เขากระซิบ "ฉันชอบเธอ ในอีกสองปีเธอคงเป็นเหมือนอย่างฉันนี่แหละ แต่เธอเคยเอาปืนจ่อหัวใครสักคนแล้วล่ะไหมหรือยัง"

อาร์ทิสไม่ตอบ

"ยังใช้ไหม" สไปโร่คำราม "ฉันก็ว่านั่นแหละ บางครั้งมันก็อาศัยแค่นั้นเอง ความกล้าได้กล้าเสีย ซึ่งเธอไม่มี"

อาร์ทิสพูดไม่ออก เขาเคยเป็นแบบนี้แค่สองครั้งนับตั้งแต่วันเกิดอายุห้าปี บัตเลอร์ก้าวเข้ามาจับมือแทน การคุกคามอย่างเปิดเผยเป็นเรื่องที่เขาคุ้นเคยมากกว่า

"มิสเตอร์สไปโร่ อย่าพยายามข่มขู่เราเลยครับ บลันด์อาจตัวใหญ่ก็จริง แต่ผมหักเขาได้เหมือนกิ่งไม้ จากนั้นก็เหลือแค่คุณกับผม เชื่อผมเถอะครับว่าคุณไม่ยากให้เป็นแบบนี้แน่"

รอยยิ้มของสไปโร่เผยฟันเขี้ยวคราบนิโคตินเหมือนน้ำเชื่อมเหนียวหนืด

"โอ้! ฉันว่ายังมีคนอื่นอีกนะ"

บัตเลอร์มีความรู้สึกย่ำแย่ แบบที่เกิดขึ้นเมื่อมีเลเซอร์สิบสองลำส่องอก พวกเขาติดกับเข้าแล้ว สไปโร่หลอกอาร์ทิสได้สำเร็จ

"เฮ้! ฟาวล์" ชายชาวอเมริกันพูด "ฉันสงสัยจังว่าทำไมอาหารกลางวันของเธอถึงไม่มาสักที"

ตอนนั้นเองที่อาร์ทิสรู้ตัวว่าตกอยู่ในอันตรายหนักหนาแค่ไหน

ทุกอย่างเกิดขึ้นภายในชั่วพริบตา สไปโร่คิดนิ้ว แล้วลูกค้า
ทุกคนในร้านองพันก็ชักอาวุธจากภายในเสื้อโค้ต สุภาพสตรีวัยแปดสิบปีดูน่ากลัวมากขึ้นหลายเท่าเมื่อมีปืนวิโอลไว้อยู่ในอุ้งมือผอมแห้ง พนักงานเสิร์ฟติดอาวุธสองคนไถ่ล่อออกมาจากครัวพร้อมปืนกล

แบบพับเก็บได้ บัตเลอร์ไม่มีเวลาสูดหายใจด้วยซ้ำ

สไปโรคันขวาดเกลือก "จุจก! ฉันทนเกมนี้ซะไอ้หนู"

อาร์ทิมิสพยายามตั้งสติ ต้องมีทางออกสิ เขาหาทางออกได้เสมอ แต่ตอนนี้กลับนึกอะไรไม่ออกเลย เขาโค่นตลบหลัง บางทีอาจร้ายแรงถึงชีวิต ไม่เคยมีมนุษย์หน้าไหนหลอกอาร์ทิมิส ฟาวล์ได้ แต่แค่ครั้งเดียวก็เกินพอแล้ว

"ฉันทไปละ" สไปโรพูดต่อพลางเอาชีวิตรบใส่กระเป๋ "ก่อนลำแสงดาวเทียนนั้นจะมาถึง แคมป์สัญญาณอื่นๆ ด้วย ฉันทไม่เคยได้ยินชื่อองค์กรเลอะอะไรนี้มาก่อน เมื่อใดที่ฉันทหาทางใช้เจ้านี้ได้ พวกนั้นก็จะได้แก่พานาวาไม่น่ารู้จักฉันทเลย ยินดีที่ได้ทำธุรกิจกับเธอนะ"

สไปโรขยับตาให้ผู้คุ้มกันระหว่างเดินไปที่ประตู

"มีเวลาหกนาทีก่อนอาร์โน ผันเป็นจริงแล้วใช้ไหมล่ะ แกจะได้เป็นคนเก็บบัตเลอร์ผู้ยิ่งใหญ่" เขาหันกลับไปหาอาร์ทิมิส อดไม่ได้ที่จะปล่อยคำพูดเค็ดทิ้งท้าย

"โอ้! จะว่าไปนะ อาร์ทิมิสนี่เป็นชื่อผู้หญิงไม่ใช่หรอ?" แล้วเขาก็หายไปในกลุ่มนักท่องเที่ยวหลากหลายวัฒนธรรมบนถนนสายหลัก

หญิงชราลือกประตูตามหลังสไปโร เสียงคลิกดังก้องไปทั่วร้านอาหาร

อาร์ทิมิสตัดสินใจเข้าควบคุมสถานการณ์ "เอาละ สุภาพบุรุษและสุภาพสตรีทั้งหลาย" เขาพูด พยายามไม่จ้องปากกระบอกปืน "ผมแน่ใจว่าเราจะตกลงกันได้"

"เสียบนะ อาร์ทิมิส!"

ต้องใช้เวลาค่อนข้างกว่าสมองของอาร์ทิสจะประมวลผลได้ว่า
 บัตเลอร์ สั่ง ให้เขาเงิบ อันที่จริงเป็นกิริยาที่หยาบคายมากด้วย

"ว่าไงนะ!..."

บัตเลอร์เอามือปิดปากเจ้านาย

"เงิบนะ อาร์ทิส คนพวกนี้เป็นมืออาชีพ ไม่มีการต่อรอง
 ใดๆ ทั้งนั้น"

บลันด์หมุนคอ บริหารเส้นเอ็น

"นายพุดถูกแล้วบัตเลอร์ เรามาที่นี่เพื่อฆ่าพวกนาย ทันทีที่
 มิสเตอร์สไปร์รับโทรศัพท์ เราก็เริ่มส่งคนเข้ามาที่นี่แล้ว ไม่อยาก
 เชื่อเลยหรือนายจะตกหลุมพรางแบบนี้ นายต้องแก้แล้วแน่ๆ"

บัตเลอร์ก็ไม่อยากเชื่อเหมือนกัน สมัยก่อนเขาเคยเฝ้า
 สังเกตการณ์สถานที่นัดพบนานนับสัปดาห์กว่าจะวางใจ บางทีเขาอาจ
 แก้ จริงๆ แต่ก็มีโอกาสสูงที่เขาอาจไม่ได้แก้ไปจนนี้แล้ว

"โอเค บลันด์" บัตเลอร์พุดพลงยื่นฝ่ามือเปล่าออกไป "นาย
 กับฉัน ตัวต่อตัว"

"ช่างสูงส่งจริงนะ" บลันด์พุด "นั่นคือหลักปฏิบัติแบบเอเชีย
 ของนายละสิ แต่ฉันไม่มีหลักเกณฑ์อะไรหรอก ถ้านายคิดว่าฉัน
 จะยอมเสี่ยงเปิดโอกาสให้นายรอดไปได้ นายก็บ้าแล้ว นี่คือนายที่
 เรียบง่ายไม่ซับซ้อน ฉันทิงนาย นายตาย ไม่มีการเผชิญหน้า ไม่มีการ
 ควอะไรทั้งนั้น"

บลันด์ล้วงลงไปที่ยอบกางเกงอย่างเกียจคร้าน จะรีบไปทำไม
 เล่า แต่บัตเลอร์ขยับตัวครั้งเดียว กระสุนนับโหลก็จะเจอเป้าทันที

สมองของอาร์ทิมิสดูเหมือนหยุดทำงาน กระแสความคิด
เหือดแห้งไปสิ้น ฉันกำลังจะตาย เขาคิด ไม่อยากเชื่อเลย

บัคเลอร์กำลังพูดบางอย่าง อาร์ทิมิสตัดสินใจว่าเขาควรฟัง

"ริชาร์ดแห่งยอร์กทำศึกเปล่าประโยชน์" ผู้คุ้มกันพูดออกเสียง
อย่างชัดเจน

บลันต์กำลังหมุนปλοทเก็บเสียงสวมปากกระบอกปืนพก
เซรามิก

"แกพูดอะไรวะ นั่นมันคำพูดไร้สาระอะไร อย่าบอกนะว่า
บัคเลอร์ผู้ยิ่งใหญ่เสียสติจนเพี้ยน! รอให้ฉันเล่าให้พรรคพวกฟังก่อน
เถอะ"

แต่หญิงชราที่มีสีหน้าครุ่นคิด

"ริชาร์ดแห่งยอร์ก...ฉันเคยได้ยินนะ"

อาร์ทิมิสก็เคยได้ยิน มันคือรหัสสั่งการระเบิดคลื่นเสียงแฟรี่ที่
คิดแม่เหล็กไว้ได้โตะ หนึ่งในอุปกรณ์รักษาความปลอดภัยขนาดเล็ก
ของบัคเลอร์ พวกเขาต้องการอีกแค่คำเดียวแล้วระเบิดก็จะทำงาน
ส่งกำแพงเสียงไปทั่วอาคาร ทำให้หน้าต่างและแก้วหฐะเปิด ไม่มีควัน
หรือเปลวไฟ แต่ใครก็ตามในรัศมีสิบเมตรที่ไม่ได้สวมที่อุดหูจะมีเวลา
ห้าวินาทีโดยประมาณก่อนความเจ็บปวดรุนแรงจะเข้าเล่นงาน อีก
คำเดียวเท่านั้น

หญิงชราเกาศีรษะด้วยปากกระบอกปืนรีวอลว์

"ริชาร์ดแห่งยอร์ก ฉันจำได้แล้ว แม่ซีเคยสอนเราในโรงเรียน
ริชาร์ดแห่งยอร์กทำศึกเปล่าประโยชน์ มันคือหนึ่งในเทคนิคช่วยจำ

ลำคัสี่ของสายรุ้ง"

รุ้ง นั่นคือคำสุดท้าย อาร์ทิสนึกได้ทันเวลาพอดีว่าต้อง
ผ่อนคลายขากรรไกร หากเขากัดฟันอยู่ คลื่นเสียงอาจทำให้ฟันหัก
เหมือนผลึกน้ำตาล

ระเบิดทำงานเป็นคลื่นเสียงบีบอัด คนสิบเอ็ดคนลอยกระเด็น
ไปยังด้านไกลสุดของห้องจนกระทั่งกำแพงตรงนั้นตรงนี้ คนที่โชคดี
หน่อยก็ชนฉากรันทะเล คนโชคร้ายชนกำแพงอิฐบล็อก บางอย่างหัก
แต่ไม่ใช่อิฐบล็อก

อาร์ทิสปลอดภัยอยู่ในอ้อมแขนแน่นหนาของบัตเลอร์ ผู้คุ้มกัน
ยันตัวคิกรอบประตูแข็งแรง แล้วรับเด็กหนุ่มที่ลอยมาไว้ในอ้อมแขน
ทั้งสองมีข้อได้เปรียบหลายอย่างเหนือนักฆ่าของสไปโร ฟันยังอยู่ดี
กระดูกไม่หัก และฟองน้ำกรองเสียงก็ช่วยรักษาแก้วหูไม่ให้ทะลุ

บัตเลอร์มองสำรวจรอบห้อง นักฆ่าทั้งหมดคล้มลงไปกุมหู
พวกนี้คงไม่ฟื้นตัวไปอีกหลายวัน พ่อบ้านชักปืนซิกซาวเออร์ออกจาก
ซองที่ไหล่

"อยู่ที่นั่นะครับ" เขาสั่ง "ผมจะไปตรวจดูห้องครัว"

อาร์ทิสนั่งกลบลงไปบนเก้าอี้หลังสุดหายใจสั้นๆ หลายครั้ง
รอบตัวเต็มไปด้วยฝุ่นและเสียงคราง แต่บัตเลอร์ช่วยชีวิตทั้งสอง
ไว้ได้อีกหน ความหวังยังมีอยู่ เป็นไปได้ด้วยซ้ำที่พวกเขาอาจไล่ทัน
สไปโรก่อนหมอนั่นออกนอกประเทศ บัตเลอร์มีคนที่รู้จักที่แผนก
รักษาความปลอดภัยของสนามบินฮีทโธรว์ ซิด คอมมอนส์ อดีต
หน่วยคอมมานโดอังกฤษที่บัตเลอร์เคยร่วมงานตอนเป็นผู้คุ้มกันใน

มอนเตการ์โล

ร่างใหญ่ร่างหนึ่งปรากฏตรงหน้าคบังแสงอาทิตย์ บัตเลอร์
นั่นเอง กลับมาจากการสำรวจสถานการณ์แล้ว อาร์ทิมิสสูดหายใจ
ลึก อารมณ์ปั่นป่วนผิควิสัย

"บัตเลอร์" เขาเริ่มพูด "เราต้องคุยเรื่องเงินเดือนของนายกัน
อย่างจริงจังแล้ว..."

แต่นี้ไม่ใช่บัตเลอร์ อาร์โน บลันด์ต่างหาก เขามีบางอย่างอยู่ใน
มือแต่ละข้าง บนฝ่ามือซ้ายมีกรวยจิ๋วทำจากโฟมสีเหลืองคู่หนึ่ง

"ที่อุคู" เขาพนาคำพูดออกมาผ่านฟันหัก "ฉันสวมมันทุกครั้ง
ก่อนยิงปืน นับเป็นเรื่องดีใช่ไหมเล่า"

ในมือขวาคือปืนพกพร้อมที่เก็บเสียง

"แกก่อน" เขาพูด "แล้วก็ไอ้ลิงยักษ์นั่น"

อาร์โน บลันด์จางนกลับ เล็งคู่หนึ่งแล้วยิง

